

ten nezavinila. Pro povinnost žalované strany odstraniti knihovní závadu, záležející ze vkladu práva zástavního pro vykonatelnou pohledávku na dávce z přírůstku hodnoty, jest otázka zavinění nerozhodna. Ostatně právě vklad vykonatelného práva zástavního svědčí tomu, že ke vkladu došlo vinou strany žalované.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle § 13 pravidel o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí (dodatek III. k nařízení ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n., zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n.) postihuje dávka zcizitele nemovitostí, tento je jejím dlužníkem a nabyvatel za dávku jen ručí. Žalobci zaplacení dávky na sebe za žalovaného, jak je zjištěno, nepřevzali. Žalovaný dávku včas nezaplatil (§ 22 pravidel) a bylo následkem toho na nemovitostech žalobců od žalovaného koupených pro dávku vloženo exekuční právo zástavní. Tímto zástavním právem jsou žalobci ve svém vlastnickém právu zaviněním žalovaného, který na ono zatížení nemovitostí žalobců pro svůj dluh, když žalobci dávku nepřevzali a také se mu k tomu, že dají své nemovitosti za dávku do zástavy, nezavázali, nároku nemá, dotčení, po případě zkrácení a jest oprávněn jejich nárok, by žalovaný je onoho zatížení sprostil, to jest výmaz onoho zástavního práva opatřil. Uznavše takto, nižší soudy nepochybily (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). K důvodům napadeného rozsudku třeba jen tolik podotknouti, že, ježto v době uzavření koupě mezi žalobci a žalovaným dávka z přírůstku hodnoty na prodávaných nemovitostech ještě nevázla, nýbrž vložena byla teprve později, a ježto dávka zákoného zástavního práva nepožívá, nelze na projednávaný případ použití ustanovení § 928 obč. zák. ohledně dluhů a nedoplatek na zcizené věci váznoucích a odvolací soud odvolal se tudíž na uvedené ustanovení nepřipadně.

Čís. 12654.

Ojedinelý rušební čin (chůze přes pozemek), nezanechavší následků, neopodstatňuje zápůrčí žalobu (§ 523 obč. zák.), leč že by byla odůvodněna obava, že bude opakován.

(Rozh. ze dne 31. května 1933, Rv I 2102/31.)

Žalující země domáhala se na Pavle G-ové, že žalované nepřísluší služebnost chůze po pozemcích žalobkyně, že žalovaná jest povinna zdržeti se veškerého jednání, které by se jevilo jako výkon této služebnosti, zejména že jest povinna zdržeti se chůze po pozemcích žalobkyně. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Jde o zápůrčí žalobu (§ 523 obč. zák.) a o to, že žalovaná, jdouc dne 4. července 1930 procházkou po vyšlapaném. k louce žalující země a přes ni vedoucím chodníku vešla, nepovšimnuvši si výstražné tabulky, na louku žalující země, kudy právo choditi neměla. Že právo chůze po louce žalující země žalované nepřísluší, žalovaná uznala a také ve sporu ihned prohlásila, že si takové a vůbec žádné oprávnění k louce žalující země neosobuje. Je zjištěno, že žalovaná, byvši dne 4. července 1930 pro chůzi přes louku polním hlídačem pozastavena, hned prohlásila, že vícekrát tudy nepůjde. Zjištěno je, že žalovaná potom jíti přes louku nebyla viděna. Odvolací soud napadeným rozsudkem, změniv rozsudek prvního soudu, zápůrčí žalobě vyhověl. Nelze s ním souhlasiti. Podle vyličeného a zjištěného sběhu věci, k čemuž jest dodati, že, jak za prokázané bylo nižšími soudy vzato, žalovaná již několik roků před 4. červencem po onom chodníku a přes louku, nyní žalující zemi patřící, nešla, jde v projednávaném případě o ojedinělý rušební čin na straně žalované, který pro vlastnické právo žalující země k louce nebyl a není spojen se žádnými následky. Takový, jen ojedinělý rušební čin, následků nezanechavší, neopodstatňuje však zápůrčí žalobu, leč by odůvodněna byla obava, že bude opakován (srovnej sb. n. s. čís. 6994, 11588, GLU. 15533). Zápůrčí žaloba má za účel zabrániti příštímu rušení vlastnického práva a, kde bránění toho není třeba, je zápůrčí žaloba zbytečná. Odvolací soud vyslovil sice, že je obava, že se rušební čin bude opakovati, avšak pro tento předpoklad důvodu není. Šla-li žalovaná po více letech zase jednou dne 4. července 1930 zakázaným chodníkem přes louku žalující země, nelze důvodně, hledíc ke zjištěným okolnostem případu, míti za to, že žalovaná bude rušební čin opakovati. První soud, zamítnuv žalobu mimo jiné i z důvodu zde uvedeného, nepochybil a bylo na dovolání jeho rozsudek obnoviti.

Čís. 12655.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Pro rušební povinnost jiných právních nástupců podle § 12 (3) zákona jest co do trvání a co do rozsahu povinnosti té rozhodna povinnost osob k výplatě povinných (po případě upravená smírem).

(Rozh. ze dne 31. května 1933, Rv I 2213/31.)

Žaloba bývalého zaměstnance na velkém pozemkovém majetku proti jeho nynějšímu majiteli (Družině čl. válečných poškozenců) o placení zaopatřovacích požitků byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

V projednávaném sporu domáhá se žalobce zaopatřovacích požitků podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. v doslovu